

πολεῖ τὰς εἰκ. 7 καὶ 9, τὰ κατὰ τετραγωνίδια λέπια τῶν ἐν τῷ βᾶθει ὄφρων τὴν εἰκ. 14; Τί μαρτυρεῖ τὸ δὲ πᾶσης ἀκμῆς καὶ ἡ ἀπότομος μετάθασις ἐκάστης ἐπιφανείας εἰς τὴν ἐτέραν ἢ τὴν ἀλλαγῶς κτηθεῖσαν ἕξιν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πώρου, ἔνθα ἡ τεχνικὴ αὕτη ἰδιότης ξένη παντελῶς εἶναι πρὸς τὴν φύσιν τοῦ λίθου; Μόνον τὰ ἐκ ξύλου καὶ ὄσπου γλυπτὰ ἀντικείμενα παρέχουσι τοιαύτας ὀξείας ἀκμὰς καὶ ἀπότομους μεταβάσεις. Καί, ἐπειδὴ ὁ τεχνίτης διεφύλαξε καὶ διεβίβασε σὺν τῇ συνηθείᾳ καὶ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἐργαλεῖα, πρίονα, διαβήτην, στενήν καὶ ὀξυτάτην σμίλην, ὄξυν χάρακα καὶ ρίνην καὶ ἄλλα, τὰ ἐπὶ τοῦ πώρου παρατηρούμενα φαινόμενα εἶναι τὰ αὐτὰ πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς ξυλογλυφικῆς καὶ ὄστογλυφικῆς διακρινόμενα.

Ζωηρότερον διαφαίνεται ἡ ἐπίδρασις αὕτη ἐπὶ τῶν λεόντων (ἔ. ἄ. εἰκ. 8-11), ἔνθα ἀπλαῖ ἐγγράρακτοι γραμμαὶ ἢ διαυλακώσεις δεικνύουσι τὰς ἀνατομικὰς λεπτομερείας τῆς κεφαλῆς, ὡς δηλοῦται ὁ θώραξ τῆς εἰκ. 5 (ἐνθάδε) καὶ ὁ μηρὸς τῆς εἰκ. 25. Λεπτὴ ἐγγράραξις ἐμφαίνει τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς χαίτης, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν εἰκ. 8 (ἐνθάδε) καὶ 17. Καὶ αὐτὸ τὸ λοιπὸν τρίχωμα τοῦ σώματος ἐξεδηλώθη διὰ τῆς μᾶλλον χαρακτηριστικῆς ἐσχηματοποιημένης ἀποδόσεως τῆς ἐγγρακτικῆς, διὰ διακοσμητικῶν κύκλων, οὓς παρήγαγε τὸ κυριώτερον ἐργαλεῖον τοῦ ὄστογλύφου ἢ ξυλογλύφου, ὁ διαβήτης. Ἐπι μᾶλλον χαρακτηριστικὴ τῆς τελευταίας τεχντροπίας εἶναι καὶ ἡ δι' ἐγγρακτων γραμμῶν ἀναπαράστασις τῶν ἀνατομικῶν γραμμῶν τῶν μηρῶν τῶν λεόντων (ἔ. ἄ. εἰκ. 9 10 11) καὶ ἡ διὰ ξηρῶν πλαστικῶν ταινιῶν τρόπον τινα διαμόρφωσις τῶν μυϊκῶν λεπτομερειῶν τῶν ποδῶν. Ταῦτα πάντα ὑπομιμνήσκουσι τὴν ἰδιαιτέραν τεχντροπίαν τῆς εἰκ. 15 (ἐνθάδε), καὶ αὕτη πάλιν τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἀσσυριακῆς τέχνης ἐν γένει καὶ τῆς ὄστογλυφικῆς εἰδικῶς. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τελευταίας τέχνης διαυλακοῦται τὸ σῶμα τῶν λεόντων πρὸς ἐκδήλωσιν ἴσως τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μυῶν τῶν μηρῶν.

Ἡ ἐκ τῆς ὄστογλυφικῆς κτηθεῖσα ἕξις τῆς μετ' ἐπιμελείας ἐπεξεργασίας μερῶν τινῶν ἀναγκάζει τὸν τεχνίτην νὰ διαπλάτῃ τὰς ὀξείας ἀκμὰς τῶν βλεφάρων καὶ τὴν καθ' ἕκαστον ἐπιμεμελημένην

διαμόρφωσιν τῶν ποδῶν καὶ τῶν ὀνύχων, ἰδιότητας, ἃς ἐγέννησαν πλὴν τῆς ἐπιμελοῦς συνηθείας καὶ ἡ φύσις τοῦ ξύλου καὶ τοῦ ὄσπου. Καὶ ἡ ἀπότομος μετάθασις ἀπὸ ἐπιφανείας εἰς ἐπιφάνειαν καὶ τὸ ἐντελῶς ἐπίπεδον τῆς ὄλης μορφῆς, ὃ διαφαίνεται ἐπὶ τῶν δύο ζώων ζωηρότερον πᾶσης ἄλλης εἰκόνας, εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἀπὸ τῆς ἐγγρακτου μορφῆς διὰ τῆς ἀνελιξέως γεννηθείσης πλαστικῆς ἀναπαράστασις.

Αἱ ἰδιότητες αὗται καὶ αἱ ἐκ τῆς πρώτης ὕλης ἀναμνήσεις διαφυλάττονται κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰκόνων· εὐρεῖται ἐπιφάνειαι καὶ ἀπότομοι μεταβάσεις, λεπτὴ καὶ ὡς ἐν τῷ ὄσπῳ διαμόρφωσις παντὸς τριχώματος. Πρὸς κατανόησιν τοῦτου παρατήρησον τὴν οὐρὰν τοῦ ἵππου εἰκ. 8 ἔ. ἄ., τὴν κόμην πᾶσης μορφῆς καὶ τὸ γένειον τοῦ δαίμονος εἰκ. 12. Ἴδε καὶ τὴν ἐγγράρακτον διάπλασιν τοῦ παρὰ τὸν γίγαντα δένδρου εἰκ. 2 καὶ τοῦ ἄνω πλασίου, ὡς καὶ τὴν πλαστικὴν ὀξεῖαν μορφήν τοῦ μαιάνδρου. Ἐπὶ πάντων διαγιγνώσκεται ἡ ὑπὸ τῆς εἰκ. 1 (ἐνθάδε) μέχρι τῆς εἰκ. 27 διαρρέυσασα ἀνελίξις καὶ αἱ γεννήσασαι τὸ ἐπίπεδον ἢ τετραγώνον ἀφορμαί. Ἡ σταθερὰ χρῆσις τῶν ἐργαλείων ἢ τοῦ ὄστογλύφου ἢ ξυλογλύφου καὶ αἱ ἕξεις διακρίνονται ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐν κατόπτρῳ.

Τὴν ἐπίδρασιν τῆς ξυλογλυφικῆς ἐπὶ τῶν γλυπτῶν τῆς Κερκύρας διακρίνει καὶ ὁ Κάρο ἐν Jb 1911 Anz. 137, ἀλλὰ πάντως κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Lechat ἐξενεχθεῖσαν θεωρίαν. Καὶ εἶναι μὲν ὄρθαι ἐν πολλοῖς αἱ ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἀναφερόμεναι παρατηρήσεις περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ξύλου ἐπὶ τῶν λιθίνων γλυπτῶν (Musée de l'Acropole 1-32), ἀλλ' ὀρμάται οὗτος ἐκ τῆς ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως τοῦ Brunn. Δεσμεύεται βεβαίως ὁ τεχνίτης ἐκ τῆς κτηθείσης ἕξεως τῆς ἐργασίας τοῦ ξύλου, ἀλλὰ τὰ ἐπὶ τῶν λιθίνων γλυπτῶν παρατηρούμενα φαινόμενα προέρχονται ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἔφθασεν οὗτος εἰς τὴν πλαστικὴν μορφήν.

Ἡ διανυθεῖσα ἀπὸ τῆς εἰκόνας 1 μέχρι τῆς 27 (ἐνθάδε) πορεία συνετελέσθη ἐν χρόνῳ ἰκανῶς μακρῷ, καὶ τὰ ἐκάστοτε ἐπιτυγχανόμενα νέα ἀποτελέσματα προσετέθησαν εἰς τὴν τεχνικὴν παρακαταθήκην τοῦ τεχνίτου. Γενόμενος οὗτος κάτοχος τῶν ἐκάστοτε ἐξευρισκομένων νέων μεθόδων πρὸς διάπλασιν μορφῆς πλησιαζούσης ἔτι μᾶλλον πρὸς